

אלהים. והוא שליט, רבון, לדון את העולם בדין, ולתת דין לכל מי שצריך, ולהנהיג הכל בדין.

עד כאן פנים עליונים ופנים מתחתונים, בסוד של שלש בשלש מתחברים, ואלו באלו נכללים. פן אחד שנסאר מהמרכבה התחתונה, כלם שואלים עליו אופן, איזה הוא הפן האחד שנסאר?

חור ואמר, באיזה מקום הוא? בארץ. כדי שלא ישארו התחתונים בלי השגחה אפלו רגע אחד. אותו הפן, כשנכללו כל שלשת האחרים, הפן הזה נוטל מכלם, ונכללים בכלם, והוא לבדו בכלם, כדי להשגיח בטוב על כל בני העולם. והפן הזה משבח תמיד, ומעורר התעוררות אל אותם שלמעלה מעליו. ואותם שלמעלה מעליו מעוררים אל אותם העליונים שלמעלה. ואותם העליונים שלמעלה מעוררים אל מעלה, ונקשרים זה עם זה עד אין סוף. ובשונה מתעורר בהתעוררות של אותם הפנים, באותן נשיקות העליונות, להיות דבוקים בסוד עליון, ולהשלים ולזון את כל העולמות, שכל העולמות יהיו בשמחה, כמו שנאמר, ישקני מנשיקות פיהו כי טובים דדיך מייין.

ישקני מנשיקות פיהו - על פיו של אליהו נגזר. כתוב (בראשית ד) והאדם ידע את חנה אשתו ופתה ותלד את קנן וגו'. והאדם - זה אדם הראשון, השר הממנה (רפוס), בחקיקותיו הדקים העליונים. ידע מה שלא הפיר בה מקדם לכן. ידע להיות פנים בפנים. כשסתכלים פנים בפנים לשמוש, אז כתוב ידע. ידע להשקותה, לזרע בה זרע, לעשות תולדות. זה לטוב, בהתעוררות של ההשגחה למטה.

שליט, רבון, למידן עלמא בדינא, ולמיהב דינא לכל מאן דאצטריף, ולא תנהגא כולא בדינא.

עד הכא, אנפין עילאין ואנפין תתאין, ברזא דתלת בתלת מתחבראן, ואתכלילו אלין באלין. פן חד דאשתאר מרתיכא תתאה, כולא שאלין עליה אופן, אן איהו פן חד דאשתאר. חדר ואמר באן אתר הוא, בארץ. בגין דלא ישתארו תתאין בלא אשגחותא אפילו רגעא חדא. ההוא פן, כד אתכלילו כולהו תלתא אחרנין, האי פן נטיל מכולהו, ואתכלילו בכלהו, ואיהו בלחודוי בכלהו, בגין לאשגחא בטיבו על כל בני עלמא.

והאי פן משבח תדיר, ואתערת אתערו לגבי אינון דלעילא דעלה. ואינון דלעילא דעלה, מתערי לגבי אינון עילאין דלעילא. ואינון עילאין דלעילא, מתערין לגבי עילא, ואתקשרי דא בדא עד אין סוף.

והאי כד אתער באתערו דאינון פנים, באינון נשיקין עילאין, למהוי דביקי ברזא עילאה, ולא שלמא ולמיזן כל עלמין, למהוי כל עלמין כולהו בחדוה. כמא דאת אמר, ישקני מנשיקות פיהו כי טובים דדיך מייין. ישקני מנשיקות פיהו. על פומא דאליהו

אתגזר. כתיב (בראשית ד א) והאדם ידע את חנה אשתו ופתה ותלד את קנן וגו'. והאדם, דא אדם קדמאה, טפסירא (טפסירא), בגליפוי דקיקין עילאין. ידע, מה דלא אשתמודע בה מקדמת דנא. ידע למהוי אנפין באנפין. כד אסתכלן אנפין באנפין לשימושא, כדין כתיב ידע. ידע לאשקאה לה, למיזרע בה זרעא, למעבד תולדין. האי לטב, באתערו דאשגחותא לתתא.

מִדְּאֵתָא נְחֹשׁ עַל חוּה, (דף עח ע"א) אֲטִיל בְּה זוהמא, וְקִין מֵהוּוּא זוהמא נְפִיק. וְאִי תִימָא אִיךְ נְפִיק מִתְּמִן, וְהָא כְּתִיב וְהָאָדָם יָדַע אֶת חוּה אֲשֶׁתוֹ וַתְּהִר וַתֵּלֵד אֶת קִין, דְּמִשְׁמַע דְּמָאָדָם הוּה, וְלֹא מִסְטָרָא אַחְרָא, וְאֵת אֲמַרְתָּ דְּאֲטִיל נְחֹשׁ בְּה זוהמא וְנְפִיק מִינֵיהּ קִין.

מִשְׁבָּא נְחֹשׁ עַל חוּה, הֲטִיל בְּה זוהמא, וְקִין יֵצֵא מֵאוּתָהּ זוהמא. וְאִם תֵּאמָר אִיךְ יֵצֵא מִשָּׁם, וְהָרִי כְּתוּב וְהָאָדָם יָדַע אֶת חוּה אֲשֶׁתוֹ וַתְּהִר וַתֵּלֵד אֶת קִין? שְׁמִשְׁמַע שְׁהִיה מָאָדָם, וְלֹא מִצַּד הָאֲחֵר, וְאֵתָה אֲמַרְתָּ שְׁהִנְחֹשׁ הֲטִיל בְּחוּה זוהמא וְיֵצֵא מִמֶּנּוּ קִין?

אֲרָא, וְדֵאִי הוּוּא נְחֹשׁ אֲטִיל בְּה זוהמא, וְמֵהוּוּא זוהמא אִישְׁאִיב בְּה הוּוּא רוּחַ בִּישָׂא, וְהוּוּא הוּוּ מְכַשְׁפָּשָׂא בְּמַעְהָא, וְלֹא הוּוּ לִיה גּוּפָא לְאֵתְכֵלְלָא בִּיה, וְלְמִיפְק לְעֵלְמָא. וְכִינּוּן דְּאֵתָא אָדָם, בְּאֵתְעָרוּ דְּהוּוּא זוהמא, וְאֵתְחַבֵּר בְּאֵתְתִיהּ, עֵבֵד לִיה גּוּפָא לְהוּוּא רוּחָא בִּישָׂא דְּהוּוּ בְּמַעְהָא, וְאֵתְכֵלְלִיל בְּגוּיָהּ, וְנִפְק לְעֵלְמָא בְּדִיוֹקְנָא מֵעִילָא וְתַתָּא.

אֲרָא וְדֵאִי שְׁאוּתוֹ נְחֹשׁ הֲטִיל בְּה זוהמא, וְמֵאוּתָהּ זוהמא נִשְׂאֵב בְּה אוּתָהּ רוּחַ רְעָה, וְהוּוּא הִיָּה מְכַשְׁפָּשָׂא בְּמַעְיָהּ, וְלֹא הִיָּה לוֹ גּוּף לְהַפְלִיל בְּה וְלִצְאָתָּה לְעוֹלָם. וְכִינּוּן שְׂבָא אָדָם, בְּהֵתְעוֹרְרוּתָּהּ שֶׁל אוּתָהּ זוהמא, וְהֵתְחַבֵּר עִם אֲשֶׁתוֹ, עָשָׂה גּוּף אֶל אוּתָהּ הַרוּחַ הַרְעָה שְׁהִיָּתָה בְּמַעְיָהּ, וְנִכְלַל בְּתוֹכוֹ, וְיֵצֵא לְעוֹלָם בְּדִיוֹקְנָא מִמַּעְלָה וּמִטָּה.

וְחוּה הֲשִׁיחָה בְּזוה, וְאֲמַרְהּ קִנִּיתִי אִישׁ אֶת ה', עִם ה'. וּמִשׁוּם כֶּף, כָּל מַעֲשֵׂי קִין הָיוּ מֵאוּתוֹ הַצַּד הַרַע הָאֲחֵר. וּכְשֶׁהִבִּיא קִרְבָּנוֹ, מֵאוּתוֹ צַד הַרַע הִבִּיא אוּתוֹ. זְהוּ שְׁכִתוּב (שם) וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים, וְלֹא כְּתוּב וַיְהִי מִקֵּץ יָמָיו.

וְחוּה הֲשִׁיחָה בְּזוה, וְאֲמַרְהּ קִנִּיתִי אִישׁ אֶת ה', עִם ה'. וּמִשׁוּם כֶּף, כָּל מַעֲשֵׂי קִין הָיוּ מֵאוּתוֹ הַצַּד הַרַע הָאֲחֵר. וּכְשֶׁהִבִּיא קִרְבָּנוֹ, מֵאוּתוֹ צַד הַרַע הִבִּיא אוּתוֹ. זְהוּ שְׁכִתוּב (שם) וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים, וְלֹא כְּתוּב וַיְהִי מִקֵּץ יָמָיו.

וְחוּסְרָא לְלֵדָתָא אֶת אַחִיו אֶת הַבֵּל (שם פסוק ב). דְּוִדָּאִי הוּוּא רוּחָא בִּישָׂא אֵתְתַקַּף וְאֵתְגַבֵּר בְּעוֹבְדָא דְקִין, וְאֵתְבֵר חִילָא וְתוֹקְפָא בְּהַבֵּל, וְלֹא הוּוּ לְגַבִּיָּה כְּלוּם. עַד הֲכָא הוּוּ בְּסִטְרָא דְזוהמא כּוּלָּא.

וְחוּסְרָא לְלֵדָתָא אֶת אַחִיו אֶת הַבֵּל (שם פסוק ב). דְּוִדָּאִי הוּוּא רוּחָא בִּישָׂא אֵתְתַקַּף וְאֵתְגַבֵּר בְּעוֹבְדָא דְקִין, וְאֵתְבֵר חִילָא וְתוֹקְפָא בְּהַבֵּל, וְלֹא הוּוּ אֵלָיו כְּלוּם. עַד כֵּן הִיָּה בְּצַד שֶׁל כָּל הַזוהמא.

כִּינּוּן דְּאֵתָא לְבִתֵּר וְאֵתְיִילִיד שְׁת, אֵתְבַסֵּם עֵלְמָא, בְּצַדִּיקִי וְחִסִּידִי דְהוּוּ לְבִתֵּר בְּעֵלְמָא. ש"ת: דָּא אִיהוּ סִיּוּמָא דְאַלְפָא בֵּיתָא. וְאַף עַל גַּב דְּאֵתְבַסֵּם, לֹא אַעֲדִיאָו עֲקִימוֹ בִּישָׂא מֵעֵלְמָא, אֲלֵא אֵתְכַפֵּיא מִקְמִי סִטְרָא דְמֵהִימְנוּתָא, סִיּוּמָא דְאֵתְוּוּן.

כִּינּוּן שְׂבָא לְאַחֵר כֶּף וְנוֹלַד שְׁת, הֵתְבַסֵּם הָעוֹלָם בְּצַדִּיקִים וְחִסִּידִים שְׁהִיוּ אַחֵר כֶּף בְּעוֹלָם. שְׁת, זְהוּ סִיּוּם שֶׁל אֲלֵפָא בֵּיתָא. וְאַף עַל גַּב שְׁהֵתְבַסֵּם, לֹא הִסִּירוּ הָעֲקֵלְתוֹן הַרַע מִן הָעוֹלָם, אֲלֵא נִכְנַע מִלְּפָנָיו צַד הָאֲמוּנָה, הַסִּיּוּם שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת.

שְׁחָרִי עַד כֵּן נִבְרָא הָעוֹלָם בְּאוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה, וְלֹא נִשְׁלַמוּ

דְּהָא עַד הֲכָא אֵתְבַרִי עֵלְמָא בְּאֵתְוּוּן דְּאוֹרֵיָתָא, וְלֹא אֲשַׁתְּלִימוּ אֵתְוּוּן,

האותיות עד שנולד שת. פיון
שנולד שת, נשלמו כל המעשים
שלמעלה ולמטה בסוד האותיות.
אז התבסס העולם, שהשתלמו
תקוניו. מכאן והלאה התחיל
העולם להתנהג כפי ישר דרכיו.
הראשית שהתחיל, מאותן
האותיות שנשארו בראשונה.
אדם מתחיל בא"ף ומסיים
במ"ם. ואחר שסיים אלפא ביתא
בשת, הקזרו אותיות אנו"ש,
אל"ף כבתחלה, נ' שהיא אחר מ'
שנשארה מאדם. ש' הראשית של
אותיות ש"ת. נטל אותיות זה
ומזה. ו' דיוקן של אדם, להראות
שהרי משת התניחו הדורות
בעולם בדרך ישרה פראוי.

ובסוד האותיות הכל נבנה.
והלכו שלשים ושתים אלפא
ביתות, עד שעמדו ישראל על הר
סיני. פיון שעמדו ישראל על הר
סיני, התכנסו האותיות, ונסתרו
בהפוך האלפא ביתות, ויצאה
התורה כלולה בשלשים ושנים
שבילים של סוד החכמה
העליונה, ונרשמה אלפא ביתא
בשנים עשר תחומים, שנים עשר
שבטים, פרט לשנים שהסתלקו
מהם, והם ח"ט, שאין נראים
בהם כלל.

עד שנכנסו לארץ בתחלה, והיה
חרם ביניהם בחטאו של עכן, ואז
קזרו אותן שתי אותיות שהיו
מסתלקות מהם, והם מכריזות
ואומרות: חטא ישראל.
והאותיות הללו לא הסתלקו
מהם, אף על גב שהיו בארץ
הקדושה בכל דור ודור.

עד שבא שלמה ובנה את בית
המקדש והתישבו העולמות
מעלה ומטה בדיוקן אחד, אז
התישרו כל האותיות, ואותן שתי
האותיות שהיו רשומות ביניהם
לרע, התהפכו לטוב, הפכו לטח,

עד דאתייליד שת. פיון דאתייליד שת,
אשתלימו כל עובדין דלעילא ותתא, ברזא
דאתוון. פדין אתבסם עלמא, דאשתלים
תיקוניו. מפאן ולהלאה, שארי עלמא
לאתנהגא כפום מישר אורחוי.

שירותא דקא שארי, מאינון אתוון דאשתבקו
בקדמיתא. אדם, שארי בא"ף,
וסיים במ"ם. ולבתר דסיים אלפא ביתא בשת,
אתהדרו אתוון אנו"ש, אל"ף כמלקדמין, נ'
דאיהו בתר מ' דאשתביק מאדם. ש', שירותא
דאתוון דש"ת. נטיל אתוון מהאי ומהאי. ו'
דיוקנא דאדם, לאתחזאה, דהא משת אתניחו
דרין בעלמא באורח מישר, כדקא יאות.

וברזא דאתוון אתבני כולא. ואזלו תלתין
ותרין אלפא ביתות, עד דקיימו
ישראל על טורא דסיני. פיון דקיימו ישראל
על טורא דסיני, אתבנישו אתוון, ואסתימו
בהפוכא דאלפא ביתות, ונפקאת אורייתא,
כלילא בתלתין ותרין שבילין דרזא דחכמתא
עילאה, ואתרשימת אלפא ביתא, בתריסר
תחומין, תריסר שבטין. בר תרין דאסתלקו
מנהון, ואינון ח"ט, דלא אתחזו בהו כלל.

עד דאעלו לארעא בשירותא, והיה חרם
ביניהו בחובא דעכן, וכדין אתהדרו
אינון תרין אתוון, דהוו מסתלקי מנייהו,
ואינון מכרזי ואמרי חטא ישראל. ואלין אתוון
לא אסתלקו מנייהו, אף על גב דהוו בארעא
קדישא, בכל דרא ודרא.

עד דאתא שלמה, ובנה בי מקדשא,
ואתיישבו עלמין, עילא ותתא בדיוקנא
חדא. פדין אתיישרו אתוון כולהו, ואינון
תרין אתוון דהוו רשימין ביניהו לביש,
אתהפיכו לטב, אתהדרו טח, דכתיב (מ"א ה ה)